Yabancı Düşmanlığı ve FAC Hükümetinin Yabancılar Politikası

-Yorumlar-

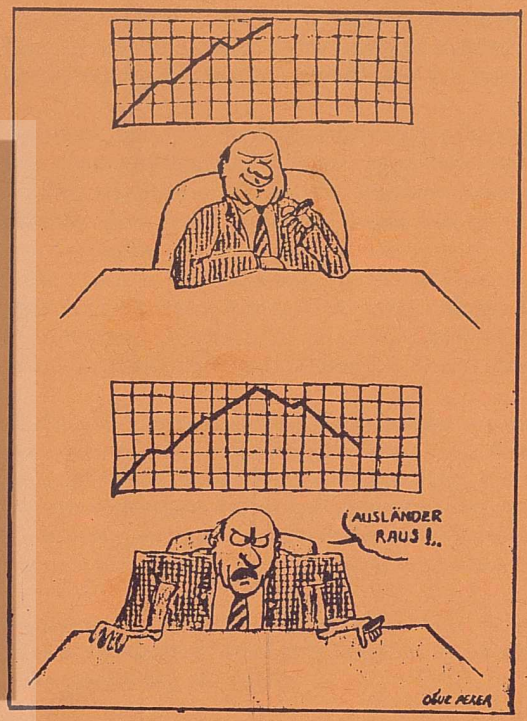

TÜSTAV

CDU/CSU/FDP'den oluşan Helmut Kohl hükümetinin 13 Ekim 1982'de Federal Parlamentoda okunan hükümet programında sözü edilen "Yabancılar Politikası Komisyonu", 3 aylık bir "Maraton" oturumdan sonra 220 sayfalık raporunu tamamlayarak, Başbakan Helmut Kohl'a sundu.

Federal İçişleri bakanı Zimmermann'ın yetkisi altındaki komisyon da hükümet, eyalet ve yerel yetkililer yer aldılar.

Hazırlanan rapor kamuoyuna açıklanmadan önce 30 Kasım 1982'de sendikalar, kiliseler, İşverenler Birliği ve diğer yabancılarla ilgili kuruluşların görüşlerine sunuldu.

Başta sendikalar ve kiliseler olmak üzere, bir çok örgüt ve kuruluş raporu eleştirdiler. Olumsuz yerlerini sergileyip, görüşlerini bildirdiler. Bu güçlerin rapora karşı tavır koymaları yanında, hükümet ilgililerini ve belirli eyaletleri saymazsak, raporu "Tümüyle" destekleyen tek kuruluş, "İşverenler Birliği" idi.

Özünde yabancıların, hem de, özellikle belirli grup yabancıların sayısını ne pahasına olursa olsun azaltmayı hedefleyen rapor, kamuoyunda da demokratik güçlerin sert eleştirisine hedef oldu. Raporun yabancı düşmanlığını daha da körükleyeceğini, gerici, tutucu akımlara, eski ve yeni faşistlere cesaret vereceğini sergilediler.

Bütün bunlardan sonra F. Almanya'daki biz yabancılara da büyük görevler düşüyor: Kimin, kimden yana, kimin kime karşı olduğunu çok iyi ayırabilmek. Ve bunu herzamankinden daha dikkatlice, daha doğru yapabilmek.

Yabancı düşmanlığının karşı alternatifi kesinlikle Alman düşmanlığı olamaz, olmamalıdır.

Herşeye, rapordaki tüm olumsuzluklara ve yabancıları yakından hedef alan değişiklik önerilerine rağmen, yapılacak en büyük hata, Alman hükümetine ve onların iplerini ellerinde tutan çıkarcı çevrelere kızıp, tüm Alman halkına, bizlerli birlikte mücadele veren Alman işçi ve emekçi kardeşlerimize düşman olmaktır. Bu çok yanlış ve yanlış olduğu kadar da tehlikeli bir yaklaşımdır. Çıkarcı çevrelerin "Dört gözle" bekledikleri de budur. Bu fırsatı onlara vermeyelim.

En doğru yaklaşım, yerli-yabancı bağlaşıklığını daha da perçinleştirmek, böylelikle çıkarcı çevrelerin oyunlarını bozmak ve komisyon raporunu birlikte, ortak mücadele ile değiştirmektir.

TÜSTAV

yeni çıktı

1. 35 Saatlik çalışma haftası
2. Sendikalı Olmanın önemi
3. İşçi Temsilciliği Seçimleri 1984
4. Dönüş pirimleri hikayesi
5. Zimmermann - Papier
6. Yabancı düşmanlığı ve
   FAC'nin yabancılar politikası

Bu yayınları FİDEF Genel Merkezinden veya yerel FİDEF örgütlerinden temin edebilirsiniz.

Yeni çıkan bu broşürleri O K U - O K U T.
Görüş ve düşüncelerini bize bildir.

FİDEF
Bundesvorstand
Lichtstraße 31, 4000 Düsseldorf 1, Bundesrepublik Deutschland
FEDERAL ALMANYA TÜRKİYE İŞÇİ DERNEKLERİ FEDERASYONU
Federasyona Komalên Karkerên Tirkiyê li Elmanya Federal
Föderation der Arbeitervereine der Türkei in der BRD e.V.
Federation of Associations of Workers from Turkey in the GFR
Fédération des Association des Ouvriers de Turquie dans la RFA

FEDERAL ALMANYA CUMHURİYETİNE NASIL GELDİK?

F. Almanya'nın yabancı işçi getirme nedenlerini, Alman ekonomisinin savaş yılları sonrası ekonomik gelişmesinde olduğu kadar, yabancı işçilerin geldikleri ülkelerdeki, ülke ekonomisinin durumunda da aramak gerek.

Özellikle Türkiyeli işçilerin yoğun olarak geldiği 60'lı yılların başında Türkiye'nin ekonomik gelişmeleri gözönüne alınacak olursa, durum kendiliğinden ortaya çıkar.

Kırsal bölgelerde nüfus artışı, toprağın belirli, büyük toprak sahiplerinin elinde bulunması ve geçim zorlukları insanları kırsal kesimden şehirlere göç etmeye zorladı. Böylece, şehirlerde zaten varolan yoğun işsizlik ve onun beraberinde getirdiği sosyal sorunlar daha da genişledi. Şehirler yoğun nüfus akımını göğüsleyemez oldu. İşsizlik alabildiğine genişledi. Yeni iş alanları aranmaya başlandı.

Bu arada 50'li yılların ortalarında F. Almanya'da belirli ekonmik gelişmeler kaydedildi. Silahlı kuvvetlerin yeniden kurulması, asker sayısının artırılması ve F. Almanya nüfusunun çalışabilecek yaşta olanların iş piyasasındaki işgücü açığını karşılayamaması, bu açığın yabancı ülkelerden getirilecek işçilerle karşılanmasını beraberinde getirdi.

Böylece bir çok yabancı ülke arasında Türkiye'den de F. Almanya'ya işçi, daha doğrusu işsiz ihracı başladı. Türkiye'nin içinde bulunduğu ekono-

TÜSTAV

mik durum ve işsizlik için bu, aranıpta bulunmayacak bir olanaktı.

Türkiye hükümetleri, F. Almanya'ya gönderilecek işçilerin karşılaşacağı zorlukları düşünmeden, onların çalışma ve yaşam koşulları doğrultusunda hiç bir ön güvence alınmadan ilk etapta yüzbinlerce Türkiyeli F. Almanya'ya gönderildi.

İlk etapta F. Almanya'ya gelen Türkiyelilerin, diğer ülkelerden gelen yabancı işçiler gibi belirli amaçları vardı: Bir kaç yıl F. Almanya'da çalıştıktan sonra, biriktirilen bir kaç kuruşla yurtlarına dönmek, kendilerinin ve aile bireylerinin yaşamlarını güvence altına almak(!)

Türkiye hükümetlerinin ise yabancı ülkelere ve özellikle F. Almanya'ya gönderdiği işsizlerden bir çok çıkarları yanında, önemli iki çıkarı vardı: Birincisi, ülkedeki işsizliği belirli oranda da olsa başka ülkelere ihraç etmek, ikincisi de, işçi dövizlerinden yararlanmak.

Dış ülkelerden yabancı işçi getirme F. Alman yetkililerince, yabancı işçilerin ülkelerinde örgütlendi. Örneğin, Alman İş ve İşçi Bulma Kurumu yetkilileri bu ülkelerde irtibat büroları kurdular. F. Alman işverenler temsilcileri, Alman doktorları, işçi getirilen ülkelere yerleştiler.

Yapılan sağlık kontrolü sonucunda yalnız sağlam olanlar, "Olimpiyat adayları" alındı. Kalifiye kontrolü sonucu vasıflı işçi olanlara öncelik tanındı. Genç, sağlam ve güçlü olanlar bu sınavı başarıyla atlatarak buraya gelme hakkına sahip oldular. F. ALmanya'ya gelmek için başvuranların yüzde 10'-nu her yıl bu sınavı aşamayarak geri çevrildi. Diğerleri ileride doğabilecek işgücü ihtiyacı gözönüne alınarak ülkelerinde sıraya kondular.

Çoğu kırsal kesimlerden buraya getirilen bu insanlar, F. Almanya'nın değişik yaşam ve çalışma koşullarına ilk anda alışamadılar. Bunun dışında, herhangi yasal bir güvenceleri de olmadığından, daha baştan itibaren çeşitli zorluk ve güçlüklerle karşılaştılar. Çiftini, çubuğunu satarak buralara gelmiş olan bu insanların bir kısmı hayal kırıklığına uğrayarak kısa bir zaman içinde ülkelerine geri dönmek zorunda kaldılar. F. Almanya'ya işçi gönderen ülkelerin bu zorlukların yenilmesinde ve işçilere belirli güvencenin sağlanmasında herhangi bir çalışma yoktu.

Alman ekonomisinin işgücüne ve özellikle ucuz işgücüne olan ihtiyacı nedeniyle yabancı ülkelerden işverenler tarafından getirilen işçiler, öncelikle düşük ücretli ve Alman işçilerinin çalışmak istemedikleri işyerlerine yerleştirildiler. Aslan payını ise, yabancıları getiren işverenler vurdu.

İşverenlerce yabancı işçi çalıştırmak çok yönlü avantaj sağlamaktaydı:

— Getirilen yabancı işçiler, genç ve sağlıklı olanlar arasından seçildiğinden, F. Almanya sağlık sistemine yük olmuyorlardı.

— Getirilen yabancı işçiler ilk anda yalnız geldiklerinden, çocukların eğitim sistemine yük olması söz konusu değildi.

— Getirilen işçilerin konut alanına da yük olması söz konusu olamazdı, çünkü ilk anda işverenlerce barakalara yerleştirilmişlerdi.

— Ülkelerindeki aile fertlerinin sosyal sigorta güvencesi ilk anda F. Almanya'daki işçi tarafından karşılandığından, sosyal kasaya da yük olmuyorlardı.

— Getirilen yabancı işçiler istenilen yerde ve istenilen koşullarda çalıştırılabiliyorlardı.

— Getirilen işçiler, diğerlerine oranla göreceli bir şekilde ucuzdu.

— Yabancı işçiler sayesinde üretimde göreceli bir şekilde artış oldu.

— Getirilen işçilerin uzun süre emekli olmaları söz konusu olmadığından, Federal emeklilik kasasında birikim olmaktaydı.

— Yabancı işçilerin getirilmesiyle, işçi ücretleri patronlarca kontrol altına alındı.

— İşgücü zorluğu çeken belirli iş kolları, yabancı işçilerin getirilmesiyle giderildi.

— Özellikle yabancı işçilerin geldiği ülkelerle dış ticaret ilişkileri geliştirildi, bu ülkelere yapılan satışlarda göreceli artışlar oldu.

— Yabancı işçilerin ülkelerine gönderdikleri dövizler, F. Almanya'dan alınan mallar sonucu tekrar geri geldi.

— Tüketim maddelerine olan ihtiyacın artmasıyla iç piyasada belirli gelişmeler kaydedildi.

Bütün bunlara karşılık, yabancı işçilerin kendi ülkelerine gönderdikleri dövizler, örneğin Türkiye'de yeni işyerleri açımında amaçlı ve planlı yatırımlarda kullanılmadığından, ülkelerin ekonomik gelişmelerinde değişiklik olmadı. Bunun sonucu olarak da, işsizlik ve ekonomik kriz arttı, büyük boyutlara ulaştı.

Böylelikle ilk etapta F. Almanya'ya gelen yabancı işçilerin, bir kaç yıl burada kaldıktan sonra geri dönme rüyaları tarihe karıştı. F. Almanya'da kalış yılları giderek uzadı. Bir kaç yıl, 10-15 yıl oldu. Dönüş düşüncelerinin yerini, ülkedeki aile fertlerinin buraya getirilmesi aldı. Eşlerin ve çocukların getirilmesiyle eğitim ve konut sorunları arttı. Yabancı işçileri sadece işgücü olarak gören F. Alman patronları, bütün bu sorunlara seyirci kaldılar, çözüme hiç bir şekilde yanaşmadılar. Geçici önlemlerle sorunu maskelemeye çalıştılar. Belirli politik partiler, örgüt ve kuruluşlar da F. Almanya'nın yabancı işçi getirme politikasını "Geçici bir zaman sorunu" olarak görmekteydiler.

KRİZLERE SUÇLU ARANIYOR

Yabancı işçilerin de büyük bir kısmını içine alan ilk savaş yılları sonrası ekonomik kriz, 60'lı yılların sonuna doğru başladı. 50'li yılların ortalarında hüküm süren işsizlikten daha sonra sözedeceğiz.

1966/67 krizinde ilk anda yüzbinlerce işçi, işsiz kaldı. Yaklaşık 500 bin yabancı işçi ülkelerine dönmek zorunda kaldı.

İşsizlik ve ekonomik kriz nedeniyle daha belirgin olarak su yüzüne çıkan

TÜSTAV

yabancı işçiler sorunu, çocukların eğitim ve ailenin konut sorunları ortamı daha da kızıştırdı.

O tarihlerde yabancıların çoğunluğunu oluşturan İtalyan işçilerine hitaben atılan "BİLD" gazetesi başlığı ilgi çekicidir: "İtalyanlardan bıktık, Yunanlı ve Türk işçisi istiyoruz"...

Her krize bir suçlu bulmakta usta olan çıkarcı çevreler ve gerici basın bu kez de toplumun belirli azınlık gruplarına ateş püskürmeye, krizin suçlusu olarak damgalamaya çalıştı.

HATIRLAYALIM

2. Dünya savaşından sonra, 50'li yılların başında F. Almanya'daki krizin suçlusu olarak kadınlar gösterilmeye çalışıldı. Güya kadınlar, erkeklerin işyerlerini alıyormuş. Her yerde "Kadınlar mutfağa, tencere başına" parolaları yükseldi. Ve sorun -güya- kadınların mutfağa gönderilmesiyle çözümlendi(!)...

Daha sonraki suçlu! Alman kamuoyuna "İş kaçkınları, kaytarıcılar" olarak tanıtılmaya çalışıldı. Bu seferki suçlu da bulunmuştu: "Gençler".

60'lı yılların başlarındaki ekonomik krizin suçu, o zamanlar F. Almanya'da yoğun olarak bulunan İtalyan işçilerine yüklenmeye çalışıldı. Bu suçlama, 1966/67 krizine kadar sürdürüldü.

Dünkü suçlu! ise, çalışmak istemeyenler, kaytarıcılar, devletin sosyal kasasına yük olan asalaklar olarak tanıtılmaya çalışıldı.

Burada hepimizin bildiği 1933 yılı öncesi faşist Hitler Almanya'sının suçlu olarak göstermeye çalıştığı "Yahudi"lerden söz etmeyi gereksiz görüyoruz.

Ve bugün sıra F. Almanya'daki yabancı işçilerde.

Buraya kadar olanları anladık ama, anlayamadığımız taraf: "Yarın sıra kimde?"...

Her kriz devresi F. Almanya'ya yabancı işçileri getiren patronlara, iktidardaki hükümet ilgililerine, yabancılara karşı olan sorumluluklarını biraz daha unutturdu. Bunların aksine, zaten sınırlı olan yabancılar yasası, kriz dönemlerinde sertleştirilerek yabancılar aleyhine amansızca uygulandı. Yabancıları "Yedek ordu" olarak gören düşünceler üstünlük kazandı.

1973 yılı Kasım ayında, zamanın Federal hükümeti, aldığı bir kararla ortak pazar dışı ülkelerden yabancı işçi getirilmesini yasakladı.

Bugün ekonomik krizin ve işsizliğin suçlusu olarak yabancı işçileri göstermeye çalışan çevrelere şu kadarını hatırlatmakta yarar görüyoruz:

1) 1973 Ekonomik krizine sebep olarak gösterilmeye çalışılan "Petrol krizi" bal gibi yutturmacadır. Zira, dünya petrol tekelleri en büyük, en yağlı kârlarını bu meşhur "Kriz"de elde etmişlerdir.

2) F. Almanya hükümetinin ortak pazar dışı ülkelerden yabancı işçi getirme yasağı koyduğu 1973 Kasım ayından iki ay önce yani, 1973 Eylül ayında Alman patronları özellikle Türkiye'den son parti olarak 500 bin yabancı işçi daha getirmişlerdir.

GÜNÜMÜZDE DURUM

İsviçreli yazar Max Frisch'in herkesce bilinen ve tekrarlanan: "İşgücü istedik, insanlar geldi" sözü, bugün F. Almanya'daki yabancı işçilerin gerçek durumunu en kısa, ama en anlamlı sözlerle gözler önüne sermektedir.

— Ekonomik kriz bütün ağırlığıyla gelişiyor.

— F. Almanya iş piyasasında "Kurtarıcı" gözüyle bakılan 6 Mart 1983 seçimlerinden sonra işsizler sayısında 700 bin artış olarak, 2,5 milyona yükseldi.

— Kapitalizmin kendi kendisini tedavi edeceği ümidi giderek çürümekte.

İşte 1983 F. Almanya'sı...

Belirli politik çevrelere göre, bütün bunların en kolay maskelenmesinin yolu, yabancı düşmanlığını körüklemekten geçmekte.

Yabancılar sorunu, F. Almanya'da basın-yayın organlarını, parti ve politikacıları ve kamuoyunu sürekli şekilde meşgul ediyor. Tartışmaları yakından izleyenlerde şöyle bir kanının uyanmaması olanaksız: Sanki F. Almanya özellikle son yıllarda gizli bir yabancı istilâsına uğradı ve bu istilânın birdenbire farkına varıldı. Yabancıların 25 yılı aşkın bir zamandır burada oldukları sanki unutuldu.

Hemen belirtelim ki, yabancılar F. Almanya'ya "Haydi şöyle bir gezelim" diye, canları istedikleri için gelmediler. *Getirildiler.* Hem de vaadlerle, F. Alman patronlarınca getirildiler. Geldiklerinde merasimle, çiçekle karşılandılar.

O zamanın hızla gelişen ekonmik durumu, baş döndürücü hızla artan patron kârları fazla, daha fazla işgücüne ihtiyaç gösterdi. Özellikle ucuz işgücüne. Bu nedenle, henüz endüstri alanında gözü açılmamış, ucuz işgücü yabancı işçiler, gelecekleri düşünülmeden buraya getirildiler. F. Almanya'ya gelişlerinde karşılama tantanasını bugün dahi hatırlayanlar vardır.

Bugün ise, F. Almanya'nın içinde bulunduğu ve suçlusunun kesinlikle patronların olduğu ekonomik kriz ve sayıları 2,5 milyonu bulan işsizlik nedeniyle toplumda "Yabancılar dışarı" ve "Yabancılar Almanların işyerlerini alıyor, gönder yabancıları işsizlik kalkar" parolaları yükseliyor. Yabancı düşmanlığı körükleniyor. Gerici basın ve bir kısım politikacılar hergün verdikleri demeçlerle "Yangına körükle" gidiyorlar. Artan yabancı düşmanlığının, körüklenen ırkçılığın gerçek suçluları, yerli ve yabancı emekçilerin işyerlerini kendi kâr hırsları nedeniyle ortadan kaldıran patronlar ve onların politik taban hazırladığı güçlerdir. Bunlar kendi yarattıkları işsizliğin suçunu yabancılara yükleyerek, işyerlerini kaybeden yerli emekçilerin öfkelerini yabancıların üzerine yönlendirmeye çalışıyorlar. Irkçı, şövenist ve yabancı düşmanı güçlere cesaret veriyorlar. Gerçek suçlular ellerini kollarını sallayarak gezi-

TUSTAV

yorlar.

Yabancı düşmanlığı özünde yalnız yabancılara değil, tüm emeği ile geçinenlere yönelik bir saldırı, bir insanlık suçudur. Ve bugün yabancı düşmanlığı olarak gösterilmeye çalışılan olaylar, yarın yerli emekçilere, işsizliğe ve ekonomik krize karşı çıkan tüm insanlara yönelecektir. Tarih bunun acı, ama ders çıkarılması gereken gerçek deneyleriyle doludur.

SAĞLIKLI YAKLAŞIM

Yabancı düşmanlığı ve yabancılar sorununun genelinde sağlıklı bir tanımlama yapmak istiyorsak, gerekçelere dayalı, gerçek doğrultuda tartışmak zorundayız.

"Yabancılar dışarı" parolasını yükseltenler, yabancılara karşı "girişimler" örgütleyen, bazı eyaletlerde yabancılara karşı "Seçim listeleri" düzenleyen ve krizden yabancıları sorumlu tutan güçler işin kolayına kaçıyorlar. Bu güçler F. Almanya'nın "En az masrafla, en kısa zamanda, en fazla kâr" üzerine kurulu kapitalist ekonomik sisteminin, yabancı işçileri olduğu kadar, yerli işçileri de kapsamına alan, işsizliğe neden olan perde arkası nedenlerini araştırmaya gerek duymamakta, daha kolay yol olan, suçu başkasına yani, yabancılar üzerine atma yolunu seçmektedirler. Bu güçler için önemli olan, patronların neden olduğu ekonomik kriz ve işsizliğe suç bulmaktır, kılıf aramaktır. Ve bu suçlu, bu kurban da bu kez de yabancılar olmalıdır.

Burada ulaşılmak istenen amaç açıktır: Eski ve yeni faşist güçleri yabancılar üzerine saldırtarak, yerli ve yabancı işçileri bölmek, ekonomik kriz ve işsizliğin nedeni olarak yabancı işçileri göstermek ve bütün bunların gerçek suçlusu olan çürümüş kapitalist ekonomik sistemi ve onun bekçilerini maskelemek.

Atılacak ikinci adım da, yabancı işçileri kendi aralarında bölmektir.

Belirli çevreler yabancılar sorununu kamuoyunda kasıtlı olarak ve ya bilmeyerek duygusal yönden tartışmaya çalışmaktadır. Gerçek suçluyu aramak ve bulmak için geçerli gerekçe ve rakamlara dayalı tartışmak onların işine gelmemektedir. Eğer gerçekçi bir tavırla, sağlıklı bir tartışma yapmak istiyor, yabancılar sorunu ve yabancı düşmanlığı konularına çözümcü bir yaklaşımla eğilmek istiyorsak, duygusallıktan uzak tartışmak zorundayız. Bu tür tartışma biçimi özellikle biz yabancılar içinde geçerlidir. Yabancı düşmanlığının karşısına, Alman düşmanlığını koymak zararlı olduğu kadar tehlikelidir de.

Çevremizdekilere, ilk yabancı işçi getirme yasasının yapıldığı yıl olan 1955'de F. Almanya'daki iş piyasasının durumu ve işsizler sayısı sorulduğunda, soruya yanıt verememektedirler.

Kendilerine o zamanki işsizler sayısının "1 milyon" olduğu söylendiğinde, inanmak istememekte ve hayrete düşmektedirler.

Hele, 1956 yılı Şubat ayında, ilk İtalyan işçilerin burada işbaşı yaptıkları zaman, F. Almanya'daki işsizler sayısının "1 milyon 600 bin" olduğu kendilerine söylendiğinde, hayretleri daha da artmaktadır.

1 milyon 600 bin işsize ve getirilen İtalyan işçilerine rağmen, o zamanki F. Almanya'da hâlâ belirli işkollarında işgücü eksikliği bulunduğunu da sözlerimize eklersek, bizleri dinleyen çevremizin şaşkınlık derecesini tahmin edersiniz sanırız.

DEĞİŞEN NEDİR?

İnsanın aklına şöyle bir soru gelmektedir: Bugün değişen nedir? F. Almanya'daki yabancıların işyerleri Alman işçi kardeşlerimizce doldurulabilir mi? Yabancılar genellikle hangi işkollarında çalışıyor?

Bökümhaneler	: Yüzde	26,8
Lokanta ve otelcilik	: "	22,1
Tekstil	: "	19,5
Plâstik	: "	18,8
Motorlu araçlar yapımı	: "	16,0
Demir-Çelik	: "	15,1
Maden	: "	12,9
Yeraltı maden	: "	35,0

Buna rağmen Lokanta ve Otelcilik işkollarındaki işverenler birliği, yabancı işçi getirmenin bu işkolları için geçerli olmamasını önermektedirler.

Mayıs 1982 verilerine göre, F. Almanya'da toplam 1 milyon 700 bin işsiz bulunmaktaydı. Bunların 950 bini erkek, 750 bini de kadın emekçi idi.

Tüm işsizlerin yüzde 63'ü kalifiyesiz, mesleksizlerdir. 240 bini yarım gün iş arayanlardır. 100 bini 59 yaşından yukarı olanlardır. 110 bini sakat ve engelli emekçilerdir. Yüzde 35'i memurlar kesimindendir. Memurlar kesiminden olanların 5'de 3'ü yüksek dereceli, 5'de 2'si de orta ve alt derceli olanlardır.

Bütün bunlardan sonra soruyoruz?

Yabancıların çalıştıkları işyerlerinde, hangi yaşlı ve sakat, hangi yarım gün iş arayan kadın işçi, hangi memur madende, demir-çelikde, dökümhanede, şehir temizlik işlerinde, akar bantlarda ve vardiya işlerinde çalışmaya hazırdır?

F. Almanya ekonomisi yabancı işçilersiz düşünülemez. Yabancı işçiler Alman işçi sınıfının kopmaz bir parçasıdır. Yerli ve yabancı işçilerin çıkarları bir, hedefleri ortaktır. Bu nedenle, yerli ve yabancı emekçilerin birliğini bozmayı hedefleyen her türlü politika reddedilmelidir.

İçinde bulunduğumuz ekonomik kriz ve işsizlik sorununun çözüm ve suçlusu, yabancı işçi çalıştırmada değil, kapitalist üretim sisteminde aranmalıdır. Bu nedenlerle, yaşamlarını sürdürebilmek için işgüçlerini satmak zo-

TÜSTAV

runda bırakılan yerli ve yabancı işçilerin bağlaşıklığının bölünmesine izin vermemeliyiz. Gerçek suçluyu ve soruna çözümü, yerli ve yabancı işçilerin sırtından yıllardır en büyük kârları vuran, onlara karşı toplumsal görev ve sorumluluklarından ustalıkla kaçan işverenlerde aramalıyız. Çözüm için, birlik ve dayanışma içinde patronları zorlamalıyız.

PATRON İÇİN ÖNEMLİ OLAN

Herhangi bir Alman arkadaşımızın işsiz kalması, onun Alman olmasından değildir. Patron için kimin Bavyera'dan, kimin Anadolu'dan geldiği önemli değildir. Patron için önemli olan, hangisinin sırtından, kimden daha fazla kâr ettiğidir. Alman arkadaş işsiz kalmıştır, çünkü onun işyeri, yüksek kârlara rağmen patron tarafından uygulanan rasyonalleşme sonucu ortadan kaldırılmıştır. Artık ona ihtiyacı yoktur, onun işini, hem de daha ucuza robot yapmaktadır. Alman olsa da yoktur, İspanyol, yunanlı, Portekizli, İtalyan olsa da yoktur. Onun işyerini robot almıştır. Eğer robot o zamana kadar orada çalışan işçiden daha az masrafa neden oluyor, daha kısa zamanda, daha fazla iş yapıyor ve dolayısıyla daha fazla kâr getiriyorsa, o işçinin ulusuna bakılmaz, ne kadar iyi insan olduğu araştırılmaz, dini, dili, ırkı gözetilmez, kapıya konur. Çünkü işsizlik bir ulus sorunu değil, ekonomik bir sorundur. Kârın söz konusu olduğu, üretim araçlarının özel mülkiyetin elinde bulunduğu ve insanın, insanı sömürdüğü sistemlerde, insanın değeri sorulmaz, insana insan olduğu için değer biçilmez. Çalıştığı sürece, üzerinden kâr edildiği müddetçe ona ihtiyaç duyulur, kullanılır. Önemli olan kârdır, insan değil.

Hem sonra robot hastalanmaz, sendikalara üye olmaz, grev yapmaz, zam istemez, izine gitmez, patrondan hak istemez.

Bu nedenle, yerli ve yabancı işçiler olarak birlik içinde: Yabancı düşmanlığına taban hazırlayan işsizliğe karşı, işyerlerimizin korunması için, gerici güçlerin, eski ve yeni faşistlerin saldırılarına karşı, birliğimizin daha da güçlenmesi için savaşımı yükseltelim. Patronların ve belirli çevrelerin, halen çalışanlarla-işsizler, kadınlarla-erkekler, gençlerle-yaşlılar arasında oynamak istedikleri oyunu bozmalıyız. Tek çıkar yol budur. Çünkü işyerlerimizin ortadan kaldırılmasının suçlusu, 2,5 milyonu bulan işsizliğin sorumlusu yabancı işçiler değildir. Yerli ve yabancı işçileri kitlesel işsizliğe iten, işyerlerimizi ortadan kaldıran, sosyal kazanımlarımıza saldıran patronlardır. Ekonomik kriz ve işsizlik sorunu, bu düzenin sebep olduğu, sistemin periyodik olarak beraberinde getirdiği ve faturasının yerli ve yabancı işçilere yüklenilmek istendiği bir sorundur.

YABANCILAR VE FAC'NE KATKILARI

— 1982 Yılında F. Almanya'da yapılan bir araştırmada, kendisine soru yöneltilen Alman vatandaşlarının yüzde 40'ı, "Türklerin kendilerinin işyerlerini alacaklarından korktuklarını" belirtiyorlar. Diğer bir deyişle, araştırmanın yapıldığı kitlenin yüzde 40'ı işyeri kaybetme korkusu içinde.

Verilen bu yanıtın ne kadar duygusal ve bilgi eksikliğine dayandığını ikinci bir soru kanıtlamaktadır. Aynı araştırma da, "Türklerin yaptıkları işleri yapmaya hazır mısınız, onların çalıştıkları yerde çalışır mısınız?" sorusuna ise aynı kitlenin yüzde 58'nin verdiği yanıt : *"Hayır"*...

— Başka bir araştırma da şu gerçeği ortaya koyuyor:

Yabancıların yüzde 47'si vardiyalı işlerde çalışıyor. Akort işlerinde çalışan yabancılar da oran olarak yerli işçilerden daha fazla.

— Alman dış ticaret gelirlerinin büyük bir kısmı, F. Almanya'da yabancı işçi çalıştıran 6 ülkeden gelmekte.

— Emeklilik sigortası kasasına aidat ödeyen her 10 kişiden biri yabancı. Burada CDU parlamenteri ve Katolik İşçiler Birliği Başkanı Alfons Müller-Wesseling'in sözleri ilgi çekicidir. Wesseling, 14.7.82 tarihli WAZ gazetesinde şöyle demektedir: "Yabancı işçilerin emeklilik sigortasına ödedikleri 11 Milyar DM'dan, 2 Milyar 200 Milyonu yabancılara hizmet olarak geri ödenmiştir. Yabancıların ödediği miktardan arta kalan 8 Milyar 800 Milyon DM. olmasaydı, emeklilik kasası ödeme zorlukları içine girerdi."

— IG Metall Sendikası 1. Başkanı Eugen Loderer, 19.6.1982 tarihli Neuen Osnabrück gazetesine verdiği demeçte, dış piyasada Alman mallarının satılmaması halinde F. Almanya'daki her 4 işyerinden birinin tehlikeye gireceğini söylemekte.

— F. Almanya'daki yabancılar oranı, yüzde 7,6'dır. Komşu ülkelerden İsviçre'deki yabancılar yüzde 14, Belçika'da ise yüzde 9'dur.

— Aşağıdaki ülkelerde F. Almanya'daki anlamıyla yabancı işçi bulunmamakta. Buna rağmen işsizlik sürmektedir. Verilen rakamlar, ülkenin genel nüfusuna göre işsizlik oranıdır:

İngilter'de	: Yüzde	13,7
Kanada'da	: "	12,5
Amerika'da	: "	10,3
Fransa'da	: "	8,5
İtalya'da	: "	5,2
İsveç'de	: "	3,3
Japonya'da	: "	2,7

Bilindiği gibi F. Almanya'daki işsizlik oranı da yüzde 8'dir.

ALMAN KAMUOYUNA BİR KAÇ SÖZ

Ekonomik kriz ve işsizlik insanların kaderi değildir. Sizleri ve aile efratlarınızı işsiz bırakanlar yabancılar değildir. İşyerlerini ortadan kaldıran, uyguladıkları daha fazla kâra yönelik rasyonelleşme ile işverenlerdir. İşsizlik so-

TÜSTAV

rununun çözümü yerli ve yabancı işçilerin kendilerinde yatmamaktadır. Yerli ve yabancı işçiler, geçmişte de olduğu gibi, krizden en fazla etkilenenlerdir. Krizin faturasını ödemek durumunda bırakılmak istenenlerdir. "Teknik mucize" ülkesi olarak isimlendirilen Japonya'da bile, yabancı işçi bulunmamasına rağmen yüzde 2,7 yani yaklaşık 3 Milyon işsiz vardır.

— Özellikle kriz zamanları hızla artan kârlar yerli ve yabancı emekçilerin ceplerine akmamaktadır.

— Rasyonelleşmeyi amansızca uygulayanlar, işyerlerini ortadan kaldıranlar,

— Vergi ve yatırım "Hediyelerinden" aslan payını alanlar,

— Arsa ve bina spekülasyonu yapanlar,

— Dış ülkelere vergi kaçıranlar,

— Yatırımları burada kısıtlayıp, üretim ve işgücünün ucuz olduğu ülkelere taşıyanlar,

— Borsa, faiz ticareti yapanlar,

— "Daha kârlı iş" diye silahlanmayı körükleyenler,

— Yerli ve yabancı işçilerin sendikalarıyla ortaklaşa elde ettikleri sosyal kazanımlara saldıran, onları budamak isteyenler,

YERLİ VE YABANCI İŞÇİLER DEĞİL, DOĞRUDAN DOĞRUYA PATRONLARDIR.

Dahası var, unutulmamalıdır ki:

— Bugün yabancı işçileri suçlu görenler, köşeye sıkıştırmak isteyenler, yarın aynı uygulamayı Alman arkadaşlarımız üzerinde de yürüteceklerdir.

— Bugün yabancı işçileri ekonomik krizin ve işsizliğin suçlusu olarak göstermeye çalışanlar, yarın gerektiğinde Alman arkadaşlarımızı da aynı suçlamayı yükleyeceklerdir.

— Bugün yabancı işçilerin sosyal haklarına saldıranlar, yarın Alman arkadaşlarımızın haklarını da budayacaklardır.

Bu nedenlerle, yerli ve yabancı işçilerin bağlaşıklığı, özellikle kriz zamanlarında daha da güçlendirilmelidir. Yabancıları iş piyasasının durumuna göre "Yedek Ordu" olarak gören bir politika birlikte reddedilmelidir.

Böyle bir savaşımı işçi sınıfı, demokratik kuruluş ve kişiler üslenmezse, kim üslenecek?

NELER YAPILABİLİR?

Yabancı düşmanlığı sorunu ve nedenleri çevremizde, çalıştığımız işyerlerinde, oturduğumuz mahallelerde, tanıdıklarımızla, tanımadıklarımızla, komşularımızla, eşimizle, dostumuzla tartışabilir. Aile ziyaretlerimize konu yapabiliriz. Derneklerde, kulüplerde, politik partilerde, özellikle kilise ve sendikal çevrelerde dile getirebiliriz. Bu konuda, konferanslar, toplantılar düzenleyebiliriz ya da varolanlara aktif katılabiliriz. Bu tür çalışmalara, partileri, politikacıları, parlamenterleri, kilise ve sendika yetkililerini çağırabilir ya da onların bu tür toplantılar yapmasına uğraşı verebiliriz. Gazetelere, dergilere okuyucu mektupları gönderebilir, çevremizdeki yabancılarla ilgili olumlu örnekleri sergileyebiliriz. Oturduğumuz şehrin kalabalık yerlerinde sergiler açabilir, bildiriler dağıtabiliriz. Dağıtılan bildiriler üzerinde Alman toplumu ile tartışabiliriz. Özellikle Alman demokratik örgüt ve kuruluşların yetkililerini de kapsayan girişimler oluşturabiliriz, varolanların içinde aktif çalışabiliriz.

Tüm araştırmalar, yabancı düşmanlığı konusunda Alman kamuoyunun yeterli enformasyona sahip olmadığını bu nedenle de, soruna duygusal yaklaşarak önyargıların etkisiyle hüküm verdiğini göstermektedir. Bu duvarı yıkmak, çalışmalarımızdaki başarının ölçütü olacaktır.

SONUÇ

Yabancı düşmanlığının karşıtı, bazı çevrelerin görmekten son derece memnun olacağı ve bu nedenle de körükledikleri, "Alman Düşmanlığı" değildir. Bu doğrudan doğruya bu çevrelerin işine yarayacaktır. Tam aksine yabancı düşmanlığını yaratan, ona taban hazırlayıp körükleyen güçlere karşı, yerli ve yabancı tüm çalışanların birlikte hareketi olmalıdır. En geniş demokrasi güçlerin birliği olmadan, desteği alınmadan yabancı düşmanlığına karşı savaşım başarıya ulaşmayacaktır. Yabancı düşmanlığına karşı mücadele, politik ve dünya görüşünüz ne olursa olsun, yerli ve yabancı hepimizin sorunudur. Bu mücadelenin dışında kalmak, düşmanlığı körükleyen güçlerin işini kolaylaştıracaktır. Çünkü seni işsiz bırakanlar, Alman ve diğer yabancı ulusların işçilerini de işsiz bırakmaktadır.

İşyerlerimizin ortadan kaldırılmasına ve yabancı düşmanlığına karşı verilecek birlikte savaşım kağıt üzerinde kalmamalı, yaşama geçirilmelidir. Yerli ve yabancı işçilerin yıllardır iş kavgalarında, grev boylarında omuz omuza verdikleri savaşların yeni bir örneğini, yabancı düşmanlığı konusunda, gerici, eski ve yeni faşist güçlere karşı da vermek zorundayız. Yabancı düşmanlığına karşı verilen savaşım, barış ve silahsızlanma savaşımından ayrı görülemez. Yabancı düşmanlığı, insanlık düşmanlığıdır.

Hep birlikte

— Bir yanda, yabancı futbolcu ve ses sanatkârları göklere çıkarılırken, öte yanda, yabancıların krizin suçlusu olarak gösterilmek istenmesine karşı çıkalım.

— Bir yanda, yabancı menejerlerin F. Almanya'ya doldurulması desteklenirken, öte yanda, yabancıların ülkelerine (zorla) gönderilmesine izin vermeyelim.

İşçi sınıfı tarihi göstermektedir ki, yerli-yabancı tüm çalışanların birlikte savaşımı, ortak çıkarlarının korunmasında sadece F. Almanya'da değil, tüm dünyada gerekli ve zorunludur.

TÜSTAV

FAC Hükümetinin
YABANCILAR POLİTİKASI
-Yorumlar-

GENEL GÖRÜŞLER

Hmen belirtelim ki, Federal hükümetce hazırlatılan yabancılar politikası raporu zaman baskısı altında yapılmıştır. Raporu hazırlayan komisyon, ilk defa 16 Kasım 1982 tarihinde biraraya gelmiş ve rapor, 21 Şubat 1983 günü tamamlanmıştır.

Yabancılar politikası gibi önemli bir konunun bu kadar kısa bir zamana sığdırılması, yabancıların çıkarına iyi bir çalışmanın yapılmadığının belirtisidir. Raporu dikkatle okuyanlar bu kanıya varmaktadırlar. Bu nedenle de insanın aklına, komisyonun böyle bir raporu hazırlamasını, Federal hükümetten aldığı görevi yerine getirmiş olabilmek için yaptığı gelmektedir. Bunun sonucu olarak da, rapor, "Yapılmak için" yapılmıştır. Rapor yabancılar sorununun çözümüne Federal hükümetce biçilen değeri gözler önüne sermektedir.

Raporda, entegrasyon konusunda F. Almanya'daki yabancıların görüşleri arka plana atılmakta, bunun yerini, sorumlu kişilerin sınırlayıcı, kısıtlayıcı görüşleri almaktadır.

TÜSTAV

Sıralayacak olursak:

— Raporun gerçek hedefi, yabancılar sayısının büyük bir kısmının azaltılmasıdır. Bu görüş raporun genel hatlarını oluşturmaktadır. Federal hükümet sadece yabancıların sayılarının artmasını önleyici önlemler almakla yetinmiyor, aynı zamanda da, mevcut sayıyı da azaltmayı planlıyor. (Bu konuda bak, CDU-Hessen Eyalet Parlamentosu Fraksiyonunun 24 Mart 82 tarihli önerisine, ya da Federal Başbakan H. Kohl'ün sözlerine: "Türklerin sayısı insancıl yollarla azaltılmak zorundadır.")

Bunun anlamı, -sözüm ona- zorla geri gönderme değil, diğer bir deyişle, "Kibarca güle-güle" dir...

— Yabancıları dönüşe zorlama politikası olarak isimlendirebileceğimiz bu politikaya gerekçe olarak da, "F. Almanya'nın yabancı barındırma kapasitesine çoktan eriştiği ve bunu aştığı" gösterilmektedir.

Hiç bir zaman ispatlanmamış olan bu tez, zorla dönüşe teşvikte "Paravana" olarak kullanılmaktadır. Ayrıca, Avrupa'daki diğer komşu ülkelerin oranı olarak F. Almanya'dan daha fazla yabancı işçiye sahip olduğu gerçeği de kasıtlı olarak gizlenmek istenmektedir.

Raporda okunacağı gibi, "F. Almanya'da yabancılar tehlikesi" düzmecesi ön plana çıkarılmak istenmektedir. Yabancılar çeşitli alanlarda "Sorun" olarak görülme tedir. (Örneğin, iş piyasasında, konut ve eğitim alanlarında ve özellikle de sosyal haklardan yabancıların da yararlanması).

— Yabancılar sorununun çözümü konusunda komisyon önerilerinin ağırlık noktasını ve hedefini, idari yollarla alınacak zorlayıcı önlemler oluşturmaktadır. F. Almanya'nın ulusal çıkarları burada herşeyin üstünde tutulmaktadır. Bu nedenle, yabancıların ve özellikle belirli bir grubun (Türkiyelilerin ?) bavullarını toplaması gerekmektedir. Bu da, komisyonun hakkımızda düşündüğü iyiliklerden (!) biridir.

— Raporda, yabancıların entegrasyonu konusunda alınması gereken somut önlemlere hemen, hemen hiç yer verilmemektedir. Bunun yerini, yabancıların toplumsal ve ekonomik yaşam içindeki hukuksal durumlarını daha da kötüleştirici ve zorlaştırıcı konular almaktadır.

— Rapor, içinde bulunduğumuz kriz anında, yabancıların dayanışmaya gerçekten ihtiyacı olduğu bu zamanda, onları yalnız bırakmakta, desteklememektedir. Giderek artan, günden güne çoğalan sorunlara dayanışma içinde çözüm aranmamakta, bunun yerine, zaten güç durumda olan yabancılara baskı yöntemleri yüklenmektedir.

Böyle bir politikanın ne sosyal yönden haklılığına, ne de insancıl olduğundan bahsedilemez.

— Komisyon raporunda bahsedilen, "Sosyal huzurun korunması" tezinin faturası tek taraflı olarak yabancılara yükletilmek istenmektedir. Yabancı düşmanlığı ile savaşım, sadece kuru demeçlerle olmaz. Yabancıların hukuksal durumlarının daha da kötüleştirilmesi, onların içinde bulunduğu durumu daha da zorlaştıracak ve F. Almanya toplumunda varolan düşmanca havayı

derinleştirecektir. Giderek artan ön yargılar ve yabancı düşmanlığı, bu sorunun yabancılar politikasının temel taşı yapılmasıyla çözümlenemez.

Şimdi komisyon raporunun bazı önemli kısımlarını teker, teker ele alalım.

1) Oturma izninin uzatılması:

Komisyonun görüşüne göre, işsiz olan yabancıların oturma izninin sınırlı da olsa uzatılması büyük bir sorun. Bu konuda gereken -sözümona- kolaylığın sağlanması için "Taban şartların" getirilmesi gerek. Bu nedenle, komisyon yalnız aşağıdaki şartların yerine getirilmesi halinde oturma izninin uzatılmasını öneriyor.

— Yabancı, kendisinin ve tüm aile fertlerinin geçimini sağlıyor, güvence altına alabiliyorsa,

— Yeterli bir konuta sahipse,

— Yabancı, F. Almanya yasalarına karşı "Belirli" suçlar işlememişse.

Bütün bunlar getirilmek istenen kolaylıklar (!) ...

Bunlara ek olarak komisyon, Federal hükümete gerektiği hal ve zamanlarda "Genel ya da belirli yabancı gruplara" oturma izni verilmemesi ya da verilmiş iznin bitiminde uzatılmaması ya da verilmiş iznin iptal edilmesi, belirli amaçla oturma izni isteyenlere oturma izni verilmemesi ya da verilmiş iznin bitiminde uzatılmaması için "Tam yetki" verilmesini önermektedir.

GÖRÜŞÜMÜZ

Yeterli konuta sahip olmadığı gerekçesiyle oturma izninin verilmemesi ya da uzatılmamasının suçu iki önemli nedenle yabancılara yüklenemez:

a) F. Almanya'daki genel konut sorunu,

b) Yabancı oldukları nedeniyle konut bulmada çekilen güçlükler.

"Geçimini sağlama, güvence altına alma" sorunu:

Kanımızca, komisyon bu konuda "Geveze hırsız, ev sahibini bastırır" metodundan hareket ediyor ve işsizliğin gerçek suçlusunu yanlış yerde arıyor.

Milyonlarca yerli ve yabancı emekçiyi işsiz bırakan, onları geçim sıkıntısına iten, işyerlerini ortadan kaldıran yerli ve yabancı emekçilerin kendileri değil, işsizlikten, kendilerinin yarattığı ekonomik krizden ek kârlar vuran patronlardır. Bu nedenle, işsizliğin ve onun sonucu "Geçim zorluğunun" hesabı yabancılardan değil, ülkenin ekonomisini kendi keyfine göre düzenleyen patronlardan sorulmalıdır.

"Belirli" suçlara gelince: "Belirli"nin ölçüsü nedir? Nerede başlar, nerede biter? Böyle soyut, anlamsız ve açık bir şekilde belirlenmeyen terimler, yabancılar dairelerine istedikleri gibi yorumlamanın, daha sert ölçüler uygulamanın kapılarını ardına kadar açacaktır.

2) Pasaport taşıma zorunluğu ve harçların arttırılması:

Komisyon, konuya büyük özen göstererek, yabancılara pasaportlarını de-

TÜSTAV

vamlı olarak yanlarında taşıma zorunluluğunun getirilmesini önermektedir.

Buna ek olarak, oturma izni, oturma hakkı konularında, bu zamana kadar geçerli olan harçların (30-40 DM) yeniden düzenlenmesini önermekte. Yeni düzenleme düşünceleri arasında, bu zamana kadar alınan harçların, Alman vatandaşlığına geçmede alınan harca yakınlaştırılması istemi var. (Bildiğimiz kadarıyla, Alman vatandaşlığına geçmede alınan harç miktarı, başvuruyu yapan kişinin bir aylık kazancına isabet etmektedir.)

Ayrıca, oturma izni ve hakkı konusunda yapılan başvurunun kabul edilmemesi halinde, bir de başvurunun *reddedilmesi harcı* alınması önerilmekte.

GÖRÜŞÜMÜZ

Yabancıların pasaportlarını devamlı olarak yanlarında taşımaları zorunluğu, gelecekte dış görünüşü "Tam bir Alman'a" benzemeyen herkesin (Saçları koyuca renkli ve bıyıklı Alman vatandaşları dahil) her an için geçici de olsa tutuklanıp, kontrol altına alınmasına yol açacaktır. Yabancılar zaten özellikle şu şartlarda "Gözde diken" olduklarından, bu durum, insanlık dışı keyfi davranışlara ve uygulamalara neden olacaktır.

Harçların arttırılmasına gelince:

Bildiğimiz kadarıyla, Alman vatandaşlığına geçme işlemi sonucu başvurandan istenen harç miktarı, o kişinin bir aylık kazanç tutarıdır. Bunu yukarıda da belirttik. Bize öyle geliyor ki, Federal hükümet boş olan devlet kasasını yabancılar üzerinden doldurmak istiyor. Devlet bütçesinde tasarruf yapılması mutlaka gerekiyorsa (ki işyerleri açma yatırımları için kanımızca gereklidir), bu tasarrufu, bütçede 80 Milyarı aşan silahlanma giderlerinden yapsalar nasıl olur acaba?

3) Yabancı çocuklara 6 yaş sınırının getirilmesi:

Komisyon, bu zamana kadar F. Almanya'ya ailelerinin yanına getirilecek çocukların 16 olan yaş sınırını, 6 yaşa indirmeyi önermekte. Gerekçe olarak da, ilk öğrenime başlama yaşından sonra (FAC'de) F. Almanya'ya getirilecek çocukların entegrasyon şanslarının olmayacağı gösterilmekte.

GÖRÜŞÜMÜZ

Bu, tek yönlü ve yanlış bir gerekçedir. Ön plana çıkarılmak istenen Alman eğitim sistemi tek başına entegrasyon garantisi vermemektedir.

Bu arada, çocukların küçük yaşta buraya getirilmesinin yararlı olacağını da inkâr etmiyoruz. Buna rağmen kanımız şudur ki: Komisyon bu konuda pedagojik tabiat kanunu ve mucize umut etmektedir.

Bizim görüşümüz ise, çocuklar üzeinde fayda ya da zarar konusunda en iyi, en doğru ve en sağlıklı kararı verecek olan ana ve babalardır.

Getirilmek istenen değişiklik aynı zamanda, anayasanın "Ailenin korunmasıyla" ilgili maddesine ve ayrıca, F. Almanya'nın da imzasının bulunduğu "İnsan Hakları Evrensel Beyannamesine" en ağır bir biçimde aykırı düşmektedir. Anayasa bu konuda: "Devlet çocuğu ailesinden ancak çocuğun yararı söz konusu olduğu hallerde ayırabilir" demektedir.

Komisyonun bu önerisi, ana ve babaların, çocuklarının bakımı, yetiştirilmesi ve ikamet edeceği yerin saptanmasındaki karar yetkilerini kullanmalarına sadece çocuk 6 yaşına gelinceye kadar izin vermektedir.

Önerinin ilgi çekici diğer yanı da, komisyonun öneriyi çocuğun yararına adı altında yapmasıdır.

Planlanan yaş sınırlaması özünde yeni bir dışlamayı hedeflemektedir. Çünkü öneri genelinde Türkiyelilerin çocuklarına isabet etmektedir. Ortak Pazar üyesi olanlara isabet etmemektedir.

Önemli bir nokta daha var:

Yaş sınırlaması düşüncesi, ana ve babaların paniğe kapılmasına yol açabilir. Konu üzerinde tartışmaların daha da derinleşmesi, ana ve babaları tedirgin edebilir. Çocuğunu F. Almanya'ya getirmeyi o zamana kadar düşünmeyenler bile, bir anda getirme kararı alabilirler.

Ailenin birleşimi konusu:

Görüşümüze göre, burada komisyon önerisi ile, Federal hükümetin görüş ve uygulamaları arasında çelişki var, şöyle ki: Hükümet bir yanda sosyalist ülkelerdeki Alman asıllı vatandaşlar için aile birleşimi talep ederken, aynı anda, yabancı çocukların F. Almanya'daki ana ve babalarının yanında yaşamak istemelerini yasaklayamaz.

Komisyon görüşüne göre, çocukların F. Almanya'ya getirilme yasağı sıkı ve etken bir biçimde kontrol edilmelidir. Hangi nedenle olursa olsun, F. Almanya'ya getirlen 6 yaşından büyük çocukların (Örneğin, tatil, izin vd.) ülkelerine geri götürülmesinden ana ve babalar sorumlu ve zorunlu tutulmalıdır.

"Ana-bab ve çocukları birbirinden zorla ayırmak, Alman makamlarından beklenemez... Çocukların ülkelerine geri götürülmesi görevinin ana ve babalarca yerine getirilmemesi, onlarında sınır dışı edilmesine yeterli bir gerekçedir"...

İşte komisyonun raporda gösterdiği gerekçeler. Şimdi anladınız mı getirilmek istenen kolaylıkları (!)

Burada amaç, bir taşla iki kuş vurmak, çocukların yanında ana ve babaları da geri göndermektir.

"Ana ve babalar mutlaka çocuklarıyla birlikte yaşamak istiyorlarsa, bunu kendi ülkelerinde yapsınlar." (Orjinal Bay Zimmermann)

Aile en kutsal anayasa hakkına kullanıp birlikte mi yaşamak istiyor? Niye istemesin ki? Ama lütfen F. Almanya'da değil... Bu anlayıştan şu çıkıyor: Analar, babalar Almanya'dan dışarı ve doğru çocuklarının yanına...

TÜSTAV

4) Evlenme konusunda sınırlama:

Yabancıların ülkelerindeki eşlerini F. Almanya'ya getirebilmelerine ancak eşlerden birinin burada en az 8 yıl oturmuş olması, 18 yaşını doldurmuş olması ve en az 1 yıldır evli olması hallerinde izin verilebilir.

Bu halen F. Almanya'da geçerli olan bir uygulamadır. Bazı eyaletlerde evlilik süresi olarak 3 yıl aranmaktadır. (Eşleri F. Almanya'ya getirme özellikle ve çoğunlukla 2. kuşağa isabet etmektedir.)

Komisyonun genel görüşü, bu uygulamanın daha da sertleştirilmesi yönündedir. Komisyonun önerisi, F. Almanya'da yaşayan yabancının Alman vatandaşı olma başvurusu, kendisinin suçu olmayan nedenlerle kabul edilmediği durumlar hariç, ülkesindeki eşinin F. Almanya'ya gelmesine izin verilmemelidir, şeklindedir.

Bu uygulama, entegre olma zorluğu olmayan ülkelerin yabancılarına geçerli kılınmak istenmektedir. (Acaba hangi ülkenin yabancılarına? Üç tahmin serbest.)

GÖRÜŞÜMÜZ

Bu öneri, "Önce Alman ol, ondan sonra evlen" demekten başka bir şey değildir. Diğer bir deyişle, 2. kuşak için ifade ettiği anlam, "Kim evlenmek ve eşi ile birlikte yaşamak istiyorsa, önce (zorla) Alman vatandaşı olmak zorundadır." şeklindedir.

Alman vatandaşlığına geçip-geçmemeye insan kendi karar verir. Vatandaşlık değiştirme kararı, eşini F. Almanya'ya getirebilmek için verilmez. Komisyon vatandaşlık değiştirmeyi "Çamaşır değiştirme" mi sanıyor? Önerinin başka bir anlamı da: "Devletin öngördüğünü seveceksin" dir.

Komisyon, F. Almanya'da entegresi zor olan ya da olmayan yabancılar demekle burada da ayırım yapıyor.

5) 1. Yabancılar kuşağının oturma izinlerinin güvence altına alınması:

1. Yabancılar kuşağının oturma izinlerinin uzatılması için komisyonca önerilen, "Kendi geçimini, kendisinin sağlaması" koşulu, komisyon raporunda yabancının entegre olup olmayacağına ölçü kabul edilmektedir.

Böylece, işsizlik ve iş piyasasındaki feci durum yabancılara yüklenmektedir. Diğer bir deyişle, "Kim işsizse ya da işsiz kalırsa, o entegre olmaya hazır değildir"...

Komisyon, boşanan eşlere de bir iyilik (!) düşünüyor. Eşlerden boşanma halinde, boşanan eşlerin oturma izinlerinin uzatılabilmesi için, onların da "Kendi geçimlerini, kendilerinin sağlaması, kendi çalışmasıyla sağlaması" komisyon raporunda öngörülmekte.

GÖRÜŞÜMÜZ

Kendi geçimini kendisinin sağlaması, somutta ne anlama gelmektedir?

Örneğin, işsizlik parası ya da sosyal yardım almak bunun için yeterli midir? Yabancıların işsizlik parası alması, onların kendi geçimini, kendilerinin sağladığı şeklinde kabul edilmeyecek olursa, bu durum sayıları 2 Milyonu aşan Alman işçi ve emekçi kardeşlerimizin de yaşam düzeylerinin altında yaşadıklarını ortaya koymaz mı? Komisyon, 2 Milyon Almanı, "Hayatınızı kazanamıyorsunuz" gerekçesiye F. Almanya dışına mı sürecek?

Ailenin birleşimi yoluyla (İşçi ailesi) F. Almanya'ya gelmiş olan ve geldikten sonra boşanan eşlerin, kendi geçimleri için, kendilerinin çalışıyor olmaları zorunluğu, iş piyasasındaki feci durum nedeniyle, bu durumda olanların çoğunluğunun yerine getiremeyeceği bir istemdir. Komisyon bunu gayet iyi bilmekte ve "İşi olanın, çalışanın oturma iznine hakkı var, işi olmayanın, çalışmayanın durumu ise, yabancılar dairesinin insafına kalmıştır" demektedir. Onların da insafını yabancılar hergün yaşıyor.

6) 2. Yabancılar kuşağının oturma izinlerinin güvence altına alınması:

Komisyon önerisine göre, 2. Yabancılar kuşağına oturma izni verilmesi daha da zorlaştırılmalıdır.

Şu anda geçerli olan uygulama, "Belirli şartları yerine getirenlere genel olarak süresiz oturma izni verilir" şeklindedir.

Bu uygulama, 2. Yabancılar kuşağının zararına değiştirilmek istenmektedir. Örneğin, bu zamana kadar geçerli olan 16 yaşını doldurma koşulu, 18 yaşına çıkarılmak istenmektedir. Ayrıca, "kendi geçimini, kendisinin sağlaması" öngörülmekte. Diğer bir deyişle, ana ve babaların, ailenin tüm fertlerinin geçimini sağlıyor olması yeterli değil.

GÖRÜŞÜMÜZ

Yabancı gençler arasındaki işsizliğin oran olarak çok yüksek düzeyde olduğu gerçeği, komisyonca da gayet iyi bilinmesine rağmen, yabancı gençlerin oturma izinlerinin "Kendi geçimini, kendisinin sağlaması" koşuluna bağlanmak istenmesi, doğrudan doğruya gençlerle alay etmek ve onları kasıtlı olarak yokuşa koşmak demektir.

2. Yabancılar kuşağını ve özellikle burada doğan ve büyüyen çocukları burada kaldıkları sürece oturma izninden serbest kılacaklarına, onların durumunu daha da zorlaştırıcı karşı önerilerde bulunulmaktadır. Bunun anlamı, "Ya geri dön, ya da Alman vatandaşı ol!" ya da "Zorla Almanlaştırma" demektir. Bu tutum, Federal hükümetin yeni biçim "Entegrasyon politikası" olsa gerek...

7) Yabancıların politik faaliyetleri, taşınma yasağı ve iş piyasasına katılma:

Komisyon üyelerinin bir kısmı, yabancıların belirli politik faaliyetlerinin genel olarak yasaklanmsından yanadır. (Örneğin, toplantı, gösteri yürüyüşleri, bildiri dağıtımı) Komisyonun kanısına göre, ilgili makamlar olayına göre

TÜSTAV

izin verebilirmiş.

"Böylece aşırı politik görüşlerle mücadele, daha baştan itibaren sağlanmış olunur" diyor komisyon.

Yabancı işçilerin iş piyasasına katılma ise, komisyonca bir kalemde reddediliyor. Raporun bu kısmında, "Çalışma izni yönetmeliğinde alınacak kolaylaştırıcı önlemler, Alman işçilerine iş piyasasında tanınan önceliği olumsuz yönde etkileyecektir" demektedir.

GÖRÜŞÜMÜZ

Komisyonun önerisi, yabancıların politik faaliyetleri konusunda bugüne kadar geçerli olan uygulamanın serleştirilmesinden başka bir şey değildir. Politik faaliyetler konusu böylece, yabancılarla ilgili makamların keyfine bırakılmak istenmektedir.

Yabancıların politik faaliyetlerinin yasaklanması, yasalara uygun bir biçimde yapılmak istenen politik faaliyetleri ve fikir özgürlüğünü, kriminal olaylarla aynı kefeye koymak demektir.

Önerinin arkasında yatan gerçek amaç, yabancıların zaten sınırlı olan politik faaliyet olanaklarını daha da kısıtlamaktır.

Yabancıların taşınma yasağına gelince: Bu tür yasaklamalardan geçmişte olduğu gibi, gelecekte de olumlu sonuç alınmayacaktır. Konut sorunu böyle zorlayıcı önlemlerle çözülemez, yeteri kadar konut yapmakla çözülür.

İş piyasasına katılma konusu:

Komisyonca reddedilen, yabancıların iş piyasasına katılma konusuna yanıtımız açıktır: Çalışmayı teşvik yasasının 19. Maddesine göre, belirli yabancı ülkelerin işçilerine uygulanan iş piyasasına katılma uygulaması, sendikalarca yürürlükten kaldırılmak istenmektedir. Sendikaların bu uğraşıları bizlere, komisyonca daha sertleştirilmek istenen bu uygulamayı önlemede birlikte mücadele için yeterli ışık olmalıdır. Çünkü yabancılarla dayanışma, özellikle kriz zamanlarında daha da yükseltilmelidir.

8) Sınırdışı edilme şartlarının kolaylaştırılması:

Halen geçerli olan uygulama, F. Almanya'dan çıkarılmada, "İhtiyari" şartları içermektedir.

Komisyon bu ihtiyari şartları ortadan kaldırmak, onun yerine, "Kesin" şartlar getirmek istemektedir.

GÖRÜŞÜMÜZ

İhtiyari şartların uygulanmasıyla, F. Almanya'dan çıkarılmayı gerektiren olaylarda durum ilgililerce en geniş detaylarına kadar incelenip sonra karar verilmekteydi.

Kesin şartların uygulanmasında ise, sınır dışı edilme nedenlerinin "Varol-

masi" *bile*, karardan önce F. Almanya'dan çıkarılmaya yeterli sayılmaktadır. Hafifletici nedenlere bakılmaz.

Yabancılar sayısı böyle metodlarla da azaltılabilir.

9) Aşırı faaliyetler nedeniyle sınır dışı edilme:

Komisyon, aşağıdaki şartların varolması halinde, yasanın derhal uygulanmasını ve sınır dışı işleminin yerine getirilmesini öneriyor:

a) F. Almanya'nın güvenliğini ve düzenini tehlikeye sokanlar,

b) Politik içerikli zor kullanma olayına karışanlar,

c) Yasaklanmış örgüt ve kuruluşlar içinde çalışma,

d) Yasaklanmış olan politik faaliyetlerin tekrarlanması.

Berlin ve Bavyera gibi eyaletler bir adım daha ileri giderek, böyle durumlarda yabancıların sınır dışı edilmesinin *anında* yerine getirilmesini istemekteler.

GÖRÜŞÜMÜZ

"Aşırı" kelimesi, her kişinin politik görüşüne ve inancına göre ayrı ayrı yorumlayacağı bir kelimedir. Bazı görüşlere göre, insanın "Silahlanmaya *karşı*" olması bile, "*Aşırı*" dır. Bu nedenle. kimin, neyin aşırı olduğunu "Kim" saptayacak?

Ayrıca sormak gerek: Çağrısını birlik sendikamızın yaptığı her türlü greve katılmak, grev gözcülüğü gibi şerefli bir görevi üslenmek ya da grev yapan sendikaları aktif desteklemek de "*Aşırı*" mıdır?

"Yeterli kâr getirmiyor" gerekçesiyle patronlarca kapatılan ya da kapatılmak istenen bir işyerinde, işçilerin, işyerlerini korumak amacıyla fabrikayı işgal etmeleri "*Aşırı*" faaliyetlerden midir?

Bütün bunlara kim, hangi ölçülere göre, nasıl karar verecek?

Politik faaliyetler nedeniyle sınır dışı edilen yabancı, özünde iki kere cezalandırılmaktadır. Birincisi, F. Almanya'daki cezalandırma, ikincisi de, sınır dışı edilecek yabancının kendi ülkesinde başına gelecekler. Örneğin, Türkiye ve benzeri ülkeler.

Politik iltica başvurusu kabul edilmeyerek, geri gönderilen politik ilticacıların başlarına neler geleceğini bilmek için "Müneccim" olmaya hiç gerek yok. Komisyon bunu bilmiyor mu? Türkiye'ye sürülen politik ilticacılar, anında askeri cuntanın zindanlarını boylayacaklardır. Kendilerine uygulanan işkence de işin cabası...

Çalışmaları yasaklanan örgüt ve kuruluşlara gelince:

Herhangi bir örgüt ya da kuruluşun yasaklanması, iktidardaki politik güçlerin saptayacağı ölçülere göre olacaktır. Yani, yasaklama kararı, politik güçler dengesine göre verilecektir. Kararı maskelemek için de, lastik gibi her yana uzayan gerekçe hazır: "F. Almanya'nın güvenliğini ve düzenini tehlikeye soktu" diye damgalanabilecektir.

TÜSTAV

10) Suç işleyen ya da sabıkalı yabancıların sınır dışı edilmesi:

Suç işleyen yabancıları, komisyon raporuna göre büyük hapis cezaları ve sınır dışı edilme bekliyor. Komisyonun bir kısım üyeleri bir adım daha ileri giderek: Suç işleyen yabancıları, daha haklarında karar verilmeden önce sınır dışı etme sorununu tartışmaktadırlar.

GÖRÜŞÜMÜZ

Yabancıların haklarında hukuksal karar verilmeden, yabancılar dairelerince uygulanacak sınır dışı etme işlemi, F, Almanya'da herkese yasal olarak tanınan "Özgür savunma" hakkına saldırıdır. Ayrıca, özgür yargı hakkını da kısıtlamaktadır.

F. Almanya'dan çıkarılma, çok kere diğer aile fertlerinin de (Ana-babaeşler- çocuklar) ülkesine geri dönmesi demek olduğundan, bu tutum, çıkarılacak kişinin ve aile fertlerinin üç kez cezalandırılması demektir.

Birincisi, mahkemece verilecek ceza, ikincisi, tüm ailenin geri dönmesi, üçüncüsü de, dönenleri ülkesinde bekleyen "Yaşam kavgası"...

11) Sınır dışı edilme nedenleri, örneğin, sosyal yardım alma halleri:

Komisyon, aşağıdaki durumlarda yabancıların sınır dışı edilmesini öngörmektedir:

a) Dilencilik,

b) Toplum sağlığını tehlikeye sokucu durumlar,

c) F. Almanya'nın çıkarlarına zarar verme.

Komisyon ayrıca, işsizlik ya da sosyal yardım alan yabancıların kendilerini bildirmelerini yasa ile zorunlu kılmak istiyor.

GÖRÜŞÜMÜZ

Şimdiye kadar dilenen yabancı görmedik ama, bu düzenin, yaşamını sürdürebilmek için dilenmeye ittiği başkalarını gördük. Burada kimsenin "Canı istediği" için dilendiğini iddia etmiyoruz. Fakat işsizlik en basitinden karnını doyurabilmek, insanlara neler yaptırmaz ki?

F. Almanya'nın çıkarlarına zarar verme konusuna gelince:

F. Almanya'nın çıkarlarına en fazla zarar veren, şu anki Federal hükümet ve ekonomiyi elinde tutan, işyerlerini ortadan kaldıran para babalarıdır. Çünkü hükümet, F. Almanya'da yaşayanların ve tüm insanlığın çıkarına *olmayan* silahlanmayı körüklüyor. Patronların suçu ise çift yönlü: Hem silahlanmayı körüklüyorlar, hem de hergün binlerce işçiyi-emekçiyi işsiz bırakıp, ekmeğine, aşına ambargo koyuyorlar.

Haydi sınır dışına...

Diğer yanda, "F. Almanya'nın çıkarlarına zarar vermek" terimi hamur gibi yoğrulan bir terimdir. Raporda kullanılış nedeni ise, yabancıları daha da

tedirgin etmek ve yabancılar dairelerinin insafsızca yetkilerini genişletmektir.

İşsizliği yabancılar yaratmadı, bu nedenle de, yabancılar sorumlu tutulamaz. Bu ülkenin kalkınmasına, yaşam düzeyinin gelişmesine yıllardır katkıda bulunan, sosyal görevlerin yerine getirilmesine parasal olarak ortak olan yabancılar şimdi, bütün bunlara karşılık olarak en kritik anlarında geri gönderilmek isteniyor.

Hani ağızlardan düşmeyen "Dayanışma-Toplumsal kaynaşma?"...

Bir kısım komisyon üyelerince öne sürülen, "İşsizlik yardımı ya da sosyal yardım alan yabancılardan *sadece* oturma güvencesi olmayanlar sınır dışı edilsin" düzmecesi göz boyamaktan başka bir şey değildir. Çünkü, 1. kuşağın yabancılarının yarısından çoğu 10 yıldan fazla F. Almanya'da bulunmasına rağmen, ortak pazar dışı ülkelerin 16 yaşından yukarı yabancı gençlerinin ancak 3'de biri oturma güvencesine sahiptir.

İşsizlik ve sosyal yardım alan yabancıların kendilerini bildirme zorunluğu, yabancılar arasında zaten varolan, işsizlik ve sosyal yardımdan yararlanma konusundaki korkuyu körükleyecektir.

Ayrıca sorumuz: Kişisel bilgi gizleme yönetmenliği (Datenschutzbestimmungen) yabancılar için de geçerli değil midir? Tabii ki geçerlidir...

Entegrasyon politikası: *Elveda!*

Komisyonun yabancılar konusunda verdiği rapordan sonra "Entegrasyon" kelimesinin yanına bir de, "Bir varmış, bir yokmuş" diye not düşüp tarihi dosyalar arasına kaldırmak gerekiyor.

Komisyon raporu öyle bir düzenlenmiş ki, yabancılar sorununa entegrasyon politikası önlemleri ile çözüm arayacağına, sorun, insafsızca derlenen yasa ve yöntemlerle baskı altına alınıp, geçiştirilmek isteniyor. Bütün amaç, yabancılar sayısını, faturasını da yabancılara ödeterek düşürmek.

SONUÇ

— Komisyonun önerdiği önlemler kesinlikle yabancılara karşıdır. Halen yürürlükte olan uygulama ve yöntemler sertleştirilmektedir. F. Almanyadan çıkarılma kolaylaştırılmaktadır. En önemlisi de, yabancılar "*Gönüllü*" dönüşe itilmektedir.

— Yabancıların F. Almanya toplumundaki hareket serbestliği kısıtlanmakta, sınırlanmaktadır.

— Yabancılar giderek artan baskının sonucu, kabul edilmez alternatiflerle karşı karşıya bırakılmaktadır.

— Yabancılar, işsizliğin suçlusuymuş gibi gösterilmek istenmektedir.

— Komisyonun önerdiği önlemlerin ana noktasını, temel taşını entegrasyon oluşturmuyor. Bütün arzu, yabancıların genel sayısını Federal hükümetin öngördüğü düzeye indirmek.

TÜSTAV

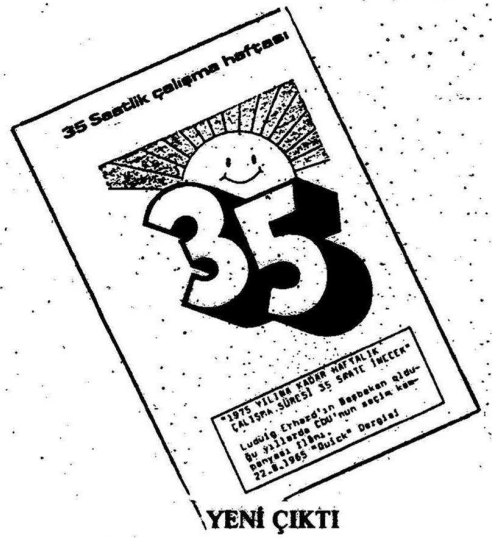

YENİ ÇIKTI

35 SAATLİK ÇALIŞMA HAFTASI

Bilindiği gibi, Metal işkolunda haftalık çalışma süresini düzenleyen toplu sözleşme bu yılın sonunda sona eriyor. F. Almanya düzeyinde konu üzerindeki tartışmalar, Metall patronlarının işveren birliklerinin ve onların basındaki yandaşlarının bu haklı istemi Alman kamuoyunda ÖCÜ gösterme çabaları süre dursun, IG Metall sendikası daha Nisan 83'de 35 saatlik çalışma haftası istemini bu yılki toplu sözleşmelerin "Ağırlık noktası" yaptı ve bunu ilan etti.

IG Metall sendikası ayrıca, çalışma süresinin kısaltılmasının, bu işkolunda çalışanların ücret kaybına uğramadan gerçekleştirilmesi, iş ve üretim koşullarının düzenlemesi ve çalışma dünyamızın insancıllaştırılması istemlerini de yineledi...

— Çalışma süresinin kısaltılma tarihçesi,
— İstemlerimiz,
— Metall patronlarının taktiği,
— 19 soru, 19 yanıt...

35 saat ve yeni çıkan diğer broşürleri FİDEF Genel Merkezinden ya da yerel FİDEF örgütlerinden temin edebilirsiniz.

yeni çıktı

35 SAATLİK ÇALIŞMA HAFTASI :
- Düşünceler, görüşler, yorumlar
- Haklı istemlerimiz ve gerekçeleri
- İşverenlerin görüşleri ve propogandaları

ZİMMERMANN PAPİER : (Almanca)
- Yeni çıkarılmak istenen yabancılar yasası
- Yasaya karşı görüşlerimiz, yorumlar

YABANCI DÜŞMANLIĞI VE
FAC'NİN YABANCILAR POLİTİKASI : (Türkçesi)
- Zimmermann'ın yasa tasarısına karşı görüşlerimiz.
- Yorumlar

DÖNÜŞ PRİMLERİ :
- Dönüş primleri yasası
- Yasanın gerçek amacı
- Bizlerin görüş ve yorumları

SENDİKALI OLMANIN GEREĞİ :
- Birlik Sendikaları
- Sendikaların amaç ve hedefleri
- Birliği bozucu güçler

TÜSTAV

FİDEF
Yayınları
10

TÜSTAV